

CSALÓ VAGY VAGÁNY, AKI PUSKÁZIK?

A puskázás fortélyai

Valljuk be, alig akad köztünk olyan, aki diákorában legalább egyszer ne puskázott volna. Eme iskolai tevékenységről széleskörű társadalmi vita folyik, nemcsak elméleteket, de szinte már kész filozófiát alkotnak róla a hozzászólók. Egyesek ezt továbbra is csalásnak, tisztességtelen előnyszerzésnek minősítik, míg mások megengedőbbek: pusztán diákszínynek, az iskolai lét természetes velejárójának tartják.

Sőt, néhány véleményező kimondottan ösztönzi. Szerintük ugyanis a puskázás az életre készíti fel a nebulót, aki ezáltal megtanul szelektálni a szükséges és szükségtelen tudásanyag között a ma információáradatában, továbbá elsajátítja a segédeszközök használatának képességét, ami a való életben, a munkában elfogadott, sőt szükséges is. Eszerint életrevalóbb lesz a mindent becsülettel megtanuló társainál.

A teljesség igénye nélkül szeretnék bemutatni néhány puskázási módszert az egyszerűektől a bonyolultabbakig, a régóta alkalmazott és a legmodernebb változatokig. Persze ezeket mindenki saját felelősségére próbálja ki, mert a sikerért nem vállalok garanciát.

RABLÓ-PANDÚR AZ ISKOLÁBAN

A puskázás valójában egy macska-egér harc, más szóval rabló-pandúr játék tanár és diák között, amiben a tanulónak – éppúgy, mint a betörőknek, vagy az autótolvajoknak – egy lépéssel mindig előbbre kell járnia: a tanár igyekszik leleplezni a puskázót, a diák pedig válaszul újabb és újabb trükköt eszel ki a lebukás ellen.

Az ötleteiket pedig ma már nemcsak az iskolai szünetekben oszthatják meg a gyerekek egymással, hanem a közösségi oldalakon is. De az is, aki csak magányosan az interneten keresgél, megszámlálhatatlan ingyen ötletet talál. Vannak

oldalak, amelyek bizonyos összegért e-book formájában több száz, tuti biztosnak ígért tippet kínálnak.

Ezzel aztán igazán nehéz a tanároknak lépést tartania. Igaz, maga a pedagógustársadalom is megosztottan viszonyul a puskázáshoz. Van, aki főbenjáró bűnként kezeli, és már-már szent háborút vív a puskázók ellen. Dolgozatírás közben járkal a padok között, vadászik, és szinte kéjes örömet érez, ha egy-egy puskázót fülön csíp. És persze kegyetlenül meg is bünteti a lebukott tanulót, egyessel, intővel, de bosszúja itt nem ér véget: akár odáig is elmegy, hogy a jó erkölcs nevében meghurcolja, pellengérré állítja diáktársai előtt, és még a szüleit is behívhatja az iskolába.

Más tanárok humorral kezelik a helyzetet, s elismeréssel megbocsátanak a rafinált puskázóknak. S vannak olyan tanárok is, akik szerint a cél szentesíti az eszközt, mert végül is azt szeretnék elérni, hogy a nebuló bármi módon, de megtanulja az anyagot. Ők azok, akik azt megengedik, hogy a diák kézzel írt saját puskát használjon – szóval nem a padtársát! –, mert még azt lejegyzik, akaratlanul is megtanulja, amit kell.

Az is puskázás, ha valaki lelesi a helyes válaszokat a padtársa dolgozatáról, vagy ha súgnak neki.

...S AKKOR MOST KÖVETKEZZEN NÉHÁNY PUSKATIPP

Cigipapír:

Egyszerű és nagyszerű. Előnye, hogy a cigarettapapír elfér a tenyerünkben, s ha fennáll a bukta veszélye, apró galacsinná gyűrhető össze, amit simán a pad alá guríthatunk, vagy akár le is nyelhetünk. Hátránya, hogy a kis felület miatt apró betűkkel és rövidítésekkel kell írunk rá, ezért munkaidényes.

Ehhez hasonló módszer a papírsepire írt puska, amibe – ha a tanár gyanús arccal közeledik felénk – végső menekülésként befújhatjuk az orrunkat.

Papírcsere:

Azaz a dolgozatot kicseréljük egy előre megírt és a padba, vagy az üres lap alá rejtett puskával. Hátránya ennek is az, hogy dolgozni kell rajta, ráadásul a tanár trükközhet is lepecsételt vagy színes dolgozatpapírral.

Könyv a padban:

Primitív megoldás, nincs benne semmi fantázia, ne is fecseeljünk erre több szót. Persze, ha ügyes vagy, beválhat.

A testünk, mint puskahordozó:

Klasszikus trükk a tenyérbe írt puska. Veszély esetén a vizsgadrukktól amúgy is nyirkos tenyerünkön szétmaszathatjuk. Hátránya, hogy kicsi a felület. Ezért sokan inkább alkarra, lábszárra, mellkasra vagy akár a hasukra írnak. A bőrre írt puskák viszont meglehetősen kockázatosak, mert amikor épp tagadni próbáljuk a puskázást, s igyekszünk elkenni az írást, bármilyen jól sikerüljön is, a tintafolt ott marad. Modernebb megoldás a bőrre láthatatlan, pontosabban csak UV-fényben látható tintával felvinni a puskát, ám dolgozat közben a pad alatt UV-lámpával világítani, nem éppen indokolt, más szóval gyanús.

Puskát írhatunk bármilyen gumírozott ruhadarabba, melltartópántba, övbe, zokniba vagy például hőzentrógerbe, ami sajna, manapság megint nem túl divatos. A gumis anyagot kihúzva kell az évszámokat, képleteket, egyebeket beleírni, így csak akkor lesz olvasható, ha kifeszítjük, alapállapotában jól elrejtje a szöveget. Írhatunk magára a pólónkra, pulcsinkra is, a belső részére javasolt a nyak, csukló vagy deréktájon. Hátránya, ha nem viszi ki a tintát a mosószer, vehetünk új ruhát magunknak a következő dolgozatra.

Összességében szinte bármi, ami rajtunk van, lehet puskahordozó. Ha nem akarjuk tönkretenni a ruházatunkat, akkor papírra írt puskát rejthetünk el az ing- vagy a nadrághajtókában, melltartóban, zokniban, bármiben, ami megtartja, hogy ne essen ki, ha a tanár felállítana a padból bennünket, s nyugodtan széttárhathatjuk a kezünket mondván, hogy „nálam nincs puska, láthatja”. Gyakran használt megoldás a cipőtalpra ragasztott puska is.

A gipsz szintén alkalmazható puskaeszközként, ám ez inkább azoknak javasolom, akik valóban eltörték valamelyik végtagjukat. Egy dolgozat miatt hetekig gipszben járni, nem biztos, hogy megéri.

Puskatoll:

Régen még házilag kellett elkészíteni. Erre a legjobb a szorzótáblás toll volt, a szorzótábla helyébe lehetett bete-

A puska a tananyag vázlatos kivonata vagy idegen nyelvű szöveg kész fordítása, amelyet a diákok feleléskor vagy dolgozat írásakor nem megengedett segédeszközülnak használnak.

kerni a puskát. Ma már készen árulnak efféle hengeres puskatollakat beépített papír rollal, ráadásul legálisan. Hallottam olyan iskoláról, ahol a diákok ezt az eszközt, az ott rendszeresen tartott vásárokon kényelmesen helyben megvehetik.

Diktáfon:

Állítólag elég népszerű manapság, inkább egyetemisták használják. A leckét otthon lassú, írástempóban kell rá felmondani, hogy lehetőleg egyáltalán ne, vagy minél kevesebbet kelljen tekergetni. A fülhallgatót úgy lehet elrejtetni, hogy a hajunkat ráfésüljük. Ehhez persze kellő mennyiségű és hosszúságú haj szükséges.

Mobiltelefon:

Ma már alig akad olyan diák, akinek ne lenne mobiltelefonja. A mai, pláne az okos telefonok már annyi mindent tudnak, hogy puskázásnál is beválhatnak. Az egyik módszer a mobilal lefotózni a leckét. Előnye, hogy gyorsan véghezvihető, ám komoly hátránya, hogy a telefonok működés közben világít a pad alatt,

amit a tanár könnyedén kiszúrhat.

Egy másik, már sokkal rafináltabb megoldás feltárcsázni egy tantermen kívül lévő társunkat, aki a fülünkbe rejtett headszeten keresztül adja meg a helyes megoldásokat. Azonban kell egy jó „bűntárs” hozzá, s a szüleid sem fognak örülni a mobilszámládnak.

PÓKERARC ÉS MAGABIZTOSSÁG

Félreértés ne essék, senkit sem akarok puskázásra buzdítani. Legyünk viszont reálisak, minden tiltás és szankció ellenére a diákok rendületlenül puskáznak. Amondó vagyok, hogy aki csinálja, legalább csinálja jól: a legfontosabb, hogy ne bukjon le. Lehet a puskázási módszer rossz, de leginkább csak rosszul használt, ezért nem árt előtte otthon próbát tartani, és jól begyakorolni. Ám még ez sem elég, a sikeres puskázónak nyugodtnak, magabiztosnak kell lennie, és olyan ártatlannak látszania, mint a ma született bárány.

Lebukás veszélye esetén a puska eltüntetése a legfontosabb, ezért nem árt, ha tudsz is valamit, s akkor talán nem gazdagítod az ellenőrződ egy újabb karóval.

Kovács Andrea